

VIII

- Vosten Evektos Fart e naj-starijat grad v nashata strana. Skoro shte go vidite.

- Kakvi krepostni steni ima! Sjakash e njakvoja drevna stolica. Vynshnijat mu vid e mnogo mrachen.

No vytre e moderen, syvremenen grad. Vsichki stari sgradi sa zameneni s novi. A krepostnata stena skoro shte byde syborena.

- I dobre shte napravjat. Ah! Kolko krasiv grad. A sgradite sa tolkova prichudlivi! Onazi sjakash e ptica s razpereni krila.

- Tova e Universitetyt na Evektos Svoboен Ublesos.

- Kolko ogromna sgrada! A onazi, kojato prilicha na korab, kakvo e?

- Tam e korabostroitelното uchilishte.

- A onova ogromno zdanie, koeto prilicha na zhiten klas?

- Tam se namira selskostopanskijat institut.

- Tazi sgrada pyk ima formata na list ot palma.

- Tova e lesotehnicheskijat institut.

- Kolko krasivo e vsichko tova i tolkova e tiho i spokojno.

- Za uchashtite se trjabva spokojstvie i tishina. A tuk vseki uchi tova, koeto go privlicha.

- Tova naistina e mnogo hubavo, nali, Jolik? A az trjabvashe da ucha kakvoto mi kazaha nashite.

- I az syshto, no, razbira se, ne stanah himik, a poet.

- A tozi chovek-sgrada kakvo pomeshtava?

- Tuk e hudozhestvenata akademija.

- I vsichko v tozi grad e taka podredeno, che njama nishto izlishno v obshtija kompleks. Vizh, Milena, v krakata na choveka e legnal tigr.

- Tova e simvolyt na nashata dyrzhava. Pobedenata priroda v polza na chovechestvoto.

- A shte mozhem li da vlezem v njakoja ot tezi chudnovati sgradi?

- Sega ne mozhe, zashtoto ima zanjatija, no utre shte byde pochiven den i shte vlezem da razgledame mnogo ot sgradite. Sega shte otidem v stolicata na nashata strana – grad Svobo’.

- Koj znae kolko e krasiva vashata stolica.

- Shte ja vidite. No pyrvo shte se vyrnem v grad Tamea i ottam shte vzemem edin helikopter, ot kojto da razgledate podobre cjalata ni prekrasna strana.

- Onzi ostrov otljavo e nenaselen, navjarno? – popita Jolik.

- Toj e selskostopanski rajon. Negovata zemja izhranva dvumilionnoto naselenie na stranata.

- Mnogo malko hora.

- Tolkova sa. No naselenieto raste. Zatova v poslednite godini bjaha postroeni dva novi grada na izkustvenite ostrovi, koito sa deset na broj. Edinijat grad se kazva Nurin’, a drugijat Ajglavis. No tova ne e edinstvenata nasha teritorija. Nie imame bazi na Lunata i Mars, v koito zhivejat okolo sto hiljadi dushi...

- O-o!

- A osven tjah imame i hora v podvodnite bazi, koito sa na broj okolo dvesta hiljadi.

- Che kakvo pravjat tolkova mnogo hora?! Mnogo izsledvanija li izvyrshvat?

- Da. Morskoto dyno, kakto i planetite, ne e mnogo dobre izucheno.

- A vryshtat li se vashite hora ot Mars i Lunata?
- Vryshtat se vsjaka godina, razbira se, kojto poiska. Ima hora na dvadeset godini, koito sa rodeni na Mars, a ne sa stypvali na Zemjata.

- Ne e li mnogo zhestoko tova?

- Ne! Te tam imat syshtite uslovija, kakto i zemnite hora.

- O, Jolik! Nie zashto ne otidem na Mars?

- I vie shte otidete, ako pozhelaete. Sled dva meseca izlita korab za Lunata i Mars.

- Znachi, otivame na Mars, Jolik!

- Ti vinagi byrzash da vzemash glupavi reshenija!

- A teb vinagi te e strah ot pyteshestvija.

- Koj znae kakvo mozhe da se sluchi po pytja za Mars!

- Glupcho! Horata tolkova pyti sa hodili tam, dori, ne vizhdash li, che imat takava tehnika, na kojto vseki bi zavidil.

- Da zavizhdat i da si chupjat glavite. Az ne zavizhdam i na Mars ne se vizhdam!

- Ti pochna s poezija.

- Ami da. Hrumna mi.

- No shte se vidish, shtom te navija.

- Za тази rabota ne mozhesh me navi.

- Strahlivcho! Osven che si glupcho, si i strahlivcho!

- Kakyvto i da sym, imame dva meseca na razpolozhenie. No vse pak ne mi se napuska majkata Zemja. Ne stiga, che ne sym v rodinata si, ami i Zemjata da napusna, mnogo shte mi stane!

- Sled dva meseca shte zapochnesh da mislish drugojache.

- Shte vidim!